

מפגש – מסעי

ספרון המסע האישי שלך

רפאל משתחרר מחר, חשבתי שאעזור לו לארגן את חפציו. זו ההזדמנות האחרונה שלי למלא את המצוה של ביקור חולים.

"אוי, איצי, אתה כל כך חמוד", אמר דוד רפאל. "אך האם תואיל בטובך להגיש לי המחברת המונחת בתחתית הערימה? אני חייב לכתוב שם משהו לפני שאני שוכח."

איצי הגיש לו את המחברת. בזמן שדוד רפאל פתח את המחברת איצי ראה שהיא היתה מלאה בדפים גדושים בתאריכים. "דוד רפאל" אמר איצי. "למה אתה עושה לעצמך לוח שנה פרטי? יכולנו להביא לך לוח שנה, יש לנו המון מיותרים בבית."

"תודה, איצי" אמר דוד רפאל והראה לאיצי את העמוד האחרון של המחברת. "זה לא לוח שנה, זה 'ספרון המסעות' הפרטי שלי."

איצי הסתכל על הכתוב בדף:

- יום חמישי, פרשת בלק: דוקטור ליכטר אומר שהמחלה מתפשטת והרופאים רוצים להתחיל מחר טיפול חדש.
- יום ראשון, פרשת פנחס: אני משתמש בתרופות החדשות כבר במשך יומיים. זה גורם לי לסחרחורות

תורת אביגדור

ע"פ שיחותיו של
הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל

איורים: יוכבד נדל

מאת: ארי-בן-עמי

דוד רפאל.
"מה אתה עושה, איצי?"

"טוב", אמר איצי. "היות ודוד

איצי צעד עם אביו במורד המסדרון בבית החולים שערי צדק מנסה למצוא את חדרו של הדוד רפאל. דוד רפאל כבר נמצא בבית החולים קרוב לשלושה חודשים אך הרופאים כעת העבירו אותו למחלקה אחרת, אז הם קצת התקשו למצוא את חדרו.

הם ידעו שזה היה חדר 738 אבל זה לא היה קל למצוא אותו. איצי החליט שאם הוא יהיה אי פעם בעלים של בית חולים, הוא ידאג שיהיה שם מספור עם שלטים גדולים זרחניים על יד כל דלת בכדי להקל על המבקרים במציאת החדר אותו הם מחפשים.

ללא ספק, איצי היה לחוץ. הוא לא אהב בתי חולים באופן כללי. בן דודו שמולי מגיע לכאן כל שבת רק כדי לבקר אנשים חולים אך איצי לא יכול היה לדמיין זאת על עצמו.

הוא תמיד הרגיש אי נוחות ופחד לראות במסדרונות אנשים חולים המחוברים לכל מיני חוטים ומכשירים.

לבסוף נגשה אליהם אחות ועזרה להם למצוא את החדר ה'אבוד' של דוד רפאל.

בדיוק ברגע שנכנסו הדוד סיים שיחה עם הדוקטור. "וואו! ברוך השם!" אמר דוד רפאל עם חיוך ענק, כשהוא לוחץ בחום את ידו של הדוקטור. "אלו חדשות מדהימות! תודה רבה לך!"

דוד רפאל כמעט קפץ ממיטתו מרוב אושר. "זה נס!" הוא אמר. "ד"ר ליכטר אמר לי בדיוק עכשיו שהבדיקה האחרונה שהם ערכו לי הראתה שהמחלה נעלמה לגמרי! אני יכול לעזוב את בית החולים כבר מחר!"

"ברוך רופא חולים" אמר אבא כשהוא פונה אל איצי, שהתחיל כבר לארגן את ספרי הקודש ליד מיטתו של

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב

נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

ובחילות אבל בעזרת השם זה יעזור לי. איצי הגיע לבקר אותי היום. היה נעים לראות חיוך.

• יום שלישי, פרשת פנחס: ברוך השם אני מרגיש הרבה יותר טוב. האחיות אומרות שהגוף שלי קלט את התרופות.

• יום רביעי, פרשת פנחס: אתמול עברתי ניתוח חרום בכבד. אני במחלקה אחרת עכשיו - קוראים לזה מחלקת התאוששות.

• יום חמישי, פרשת פנחס: אני בחזרה בחדרי. היום עברתי המון בדיקות דם. הרופאים רוצים לוודא שאין לי זיהום.

• יום ראשון, פרשת מטות - מסעי: היום הועברתי לקומה מס' שבע. למיטה ליד חלון, ברוך השם.

איצי הביט בדוד רפאל המוסיף שורה נוספת:

• יום שני, פרשת מטות - מסעי: ברוך השם, אני חוזר הביתה מחר!!!!

"ספרון המסעות"? אמר איצי. "מה זה? למה אתה מסכם את כל מה שקורה כאן? אם זה היה אני, הייתי רק רוצה לצאת מהבניין המדכא הזה ולשכוח את כל הקורות כאן!"

דוד רפאל סגר את המחברת ועם חיוך הגישו חזרה לאיצי.

איצי נע על מקומו באי נוחות כשהביט באינפוזיה המחוברת לזרועו של דוד רפאל אבל הוא התקרב למיטה בכדי לשמוע תשובתו של דוד רפאל.

"איצי" הוא אמר, "בפרשת השבוע התורה משתמשת בכמות עצומה של פסוקים בכדי לספר לנו על כל פיסת מקום בו עזרו בני ישראל במשך ארבעים השנים בהם שהו במדבר. הם הלכו מפה לשם ואז הם עזבו שם והלכו לכאן. שוב ושוב - המון פסוקים! זה לא נשמע קצת מוזר?"

הרב אביגדור מילר מסביר שמה שחשוב זה לא רק המקום אליו מגיעים. כל פסיעה במסע החיים שלנו הוא חשוב. כל מה שקורה לנו הוא מהשם. כל פרט, לא משנה כמה מכאיב או משעמם הוא - הכל אבל הכל - לטובה! וזכירת כל דבר קטן שהשם עושה בעבורנו הוא חשוב לאין ערוך אם אנחנו רוצים להיות באמת עבדי השם.

אני עברתי הרבה דברים כואבים בבית החולים: ניתוחים, בדיקות דם, חדשות לא נעימות מהרופאים. אבל אני יודע שכל דבר, אפילו הקטן ביותר, היה למעשה מתנה מהשם בכדי לעזור לי לגדול, להתעצם ולהיות קרוב אליו יותר. ועכשיו שאני עוזב את בית החולים, יש לי מחברת מלאה בכל מה שקרה לי ואני יכול לקרוא בה ולהיזכר בכל המתנות והמסרים שהשם נתן לי לאורך כל הדרך."

"וואו", אמר איצי. "אני לא חשבתי שהפסוקים האלו הם כל כך משמעותיים, לא חשבתי בכלל שהם מלמדים משהו!"

"אבל אני רוצה לומר לך עוד משהו אחד, איצי" המשיך דוד רפאל. "אחד הדברים שלמדתי במהלך המסע שלי ממחלקה אחת לאחרת ומחדר אחד למשנהו הוא כמה חשובה מצות ביקור חולים. את עשית מצוה מדהימה בכך שביקרת אותי כל כך הרבה פעמים ושימחת אותי. אני מרגיש שאני חייב לך המון הכרת הטוב על כך. ואני יודע שזה לא היה לך קל כי אתה לא מרגיש הכי בנח בסביבתי ובסביבת החולים האחרים שכאן."

"אה, כן, נכון", אמר איצי. "זה די מפחיד לראות אנשים חולים. זה מפחיד אותי ואני לא יודע מה לחשוב או לומר."

איצי חשב שאולי הוא פגע ברגשותיו של דודו. אבל דוד רפאל המשיך לחייך. "איצי" הוא אמר, "אתה יודע מה הרב אביגדור מילר אומר שיש לומר כשרואים אדם חולה?"

"רפואה שלמה?" שאל איצי.

"כן" אמר דוד רפאל, "אבל זה מה שאומרים לאדם אותו מבקרים. אך לעצמך עליך לומר, "תודה השם על כך שאני בריא ולא חולה כמו האדם הזה. תודה השם שאני בריא ולא צריך להיות בבית החולים!" כל פעם שאתה רואה אדם חולה, זה לא במקרה! זה לא טעות! זה חלק מהמסע שלך עליו הנך יכול לכתוב בספרון המסעות האישי שלך. השם מזכיר לך שאתה בריא ושעליך להעריך את העובדה שאינך זקוק לאינפוזיה או חמצן. יום רגיל ושגרתי הוא החלק הטוב ביותר במהלך מסע החיים.

אבא ואיצי נפרדו מדוד רפאל ועזבו. כשעברו בלובי הם עברו ליד ילד עם שבר ברגל על כסא גלגלים, איצי חייך אל הילד ואיחל לו רפואה שלמה! ואז הוא פנה אל אבא ושאל אותו אם הוא יכול ללוות ממנו עט.

איצי הוציא פיסת נייר מכיסו ושירבט: יום שני, פרשת מטות מסעי - ביקרתי את דוד רפאל. ברוך השם! הוא הבריא! ואני ראיתי ילד עם רגל שבורה. השם, תודה! בעזרתך יש לי שתי רגליים בריאות לגמרי!!!

בברכת בריאות ושבת שלום!